

Mennyit bír a búzaszem?

Volt egyszer, hol nem volt, hetedhét országon túl, ahol a kurta farkú malac túr, volt egyszer egy szegény legény. Ez a szegény legény sokáig szolgált egy ősz öregembernél. Azt mondja neki egyszer az ősz öregember:

- Ide hallgass, fiam! Meg voltam veled elégedve. Ideje, hogy már a magad gazdája légy, és családot alapíts. Gyere, kiadom a béredet!

Adott az öregember a legénynek egy kürtöt, s meghagyta, hogy a fedelét addig ki ne nyissa, amíg meg nem házasodik.

A legény el sem tudta képzelni, mi van benne, de azért szépen megköszönte, és elindult hazafelé. Amint ment, rettentően fúrta az oldalát a kíváncsiság, hogy vajon mi lehet a kürtben. Addig s addig feszegette a fedelét, amíg ki nem nyitotta. De meg is bánta rögtön, mert egy nagy csorda marha jött ki belőle. Az egyik erre szaladt be a tilosba, a másik arra. Azt se tudta a legény, merre fusson. Akármennyit futott, mégse tudta összetereelni azt a temérdek marhát.

- Jaj, hogy vitt volna el inkább az ördög ahelyett, hogy kinyitottam! - mondta mérgesen.

- Már itt is vagyok! - kiáltott az ördög, s a legény mellett termett.

- Nana, csak ne siess úgy, mert én is itt vagyok! - mondta a legény, s megfogta a fülét az ördögnek.

- Csak ne ugrálj, mert rögtön sóbálvánnyá változtatlak. Úgy állhatsz mereven ítéletnapig, mint egy faszent! - fenyegette az ördög.

A fiú megszeppent egy kicsit, s kérlelni kezdte az ördögöt, hogy ha már eljött, segítsen összetereelni a marhákat.

- Ingyen egy lépést sem teszek - felelte az ördög.

- Mit kérsz a segítségért?

- Amikor megházasodsz, nekem adod a feleségedet.

„Egye fene - gondolta a legény -, addig sok víz lefolyik a Maroson, s csak kitalálok valamit.”

- Áll az alku! - mondta az ördögnek.

Kezet adtak egymásnak, s azzal az ördög vette a kürtöt, becsukta a fedelét, s a marhák szempillantás alatt visszahúzódtak bele mind egy szálig.

- Na, ezt én is kitalálhattam volna - mérgelődött a legény. De nem volt mit tenni, az egyezés már megtörtént.

Csakhamar még jobban megbánta, hogy szóba állott az ördöggel, mert beleszeretett egy szép, ügyes leányba. A lakodalom napján nem volt jókedve, mert egyre az járt az eszében, hogy az ördögnek kell adnia a feleségét, akit mindjobban megszeretett.

Amikor a vendégek elmentek, összegyűjtötte a sok kalácsdarabot, kalácsmorzsát, s a küszöbre hintette.

- Itt hagylak titeket magam helyett őrségben. Senki be ne engedjeteK - mondta az ember, és lefeküdt.

Éjfélkor jött az ördög, s kopogtatott.

- Nyiss gyorsan ajtót!

A vőlegény helyett a kalácsdarabok válaszoltak:

- Ide csak az megy be, aki kibírja mindazt, amin mi átmentünk!

- Mi legyen az? - kérdezte az ördög.

- Hosszú sora van annak - feleték a kalácsdarabok -, de elmondjuk neked. A földbe vetettek bennünket, aztán vasfogú boronával megfésültek. Elrothadtunk s kikeltünk. Égett a nap, bántott a fagy, vert az eső, megfújta a szél. Kaszával levágtak, két kő között apróra őröltek, majd két húsdarab jól megdöngyözött minket. Aztán tüzes kemencébe vetettek, megsütöttek, majd éles késsel apróra szeleteltek.

- Jaj! - kiáltott föl az ördög, s még a háta is borzongott.

- Ennyi volt! Végig akarod csinálni? - kérdezték a kalácsok.

Az ördög azonban ezt már nem is hallotta, mert rég hült helye volt. Úgy elinalt, mintha ott se lett volna. Talán még most is fut.

A szolgálégény pedig jól aludt, és most is nyugodtan él, hogyha véletlenül meg nem halt.